

Όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, γεννήθηκε το έτος 949 μ. Χ. στη Γαλάτη της Παφλαγονίας από γονείς ευσεβείς και εύπορους, τον Βασίλειο και τη Θεοφανώ. Ο θείος του Βασίλει-ος, ο οποίος κατείχε υψηλή θέση στον αυτοκρατορικό οίκο της Κων/πόλεως, προσέλαβε ενωρίς τον ανιψιό του κοντά του, όπου, όπως ήταν φυσικό, έτυχε καλής παιδείας. Όμως ο Όσιος δεν έδινε προσοχή και δεν έδειχνε ενδιαφέρον για μάθηση.

Κατά την εποχή αυτή ο Συμεών γνωρίστηκε με ένα μοναχό της περιωνύμου μονής

του Στουδίου, ο οποίος ονομαζόταν, επί-σης, Συμεών. Ο μοναχός αυτός έγινε από την αρχή ο πνευματι-κός του πατέρας. Όταν κατά το έτος 963 μ. Χ. απέθανε ο θείος του, ο Συμεών προσήλθε στη μονή του Στουδίου, όπου ζητούσε «τον εκ νεότητος αυτού χρηματίσαντα πατέρα πνευματικόν και διδάσκαλον». Ο ίδιος ο Όσιος Συμεών παρομοιάζει το θείο του με τον Φαραώ, τη διαμονή του στον αυτοκρατορικό οίκο με την αιχμαλωσία των Ισραηλιτών στην Αίγυπτο και τον πνευματικό του πατέρα με τον Μωυσή.

Κάποτε ο Γέροντάς του τού έδωσε ένα βιβλίο με τα συγγράμματα των Αγίων Μάρκου του Ερημίτου και Διαδόχου Φωτικής. Ζωηρή εντύπωση του προξένησε το ακόλουθο απόφθεγμα από το βιβλίο του Αγίου Μάρκου του Ασκητού, που είχε τον τίτλο «Περί Νόμου Πνευματικού»:

«Εάν ζητάς ωφέλεια, επιμελήσου τη συνείδησή σου,

κάνε όσα σου λέει και θα εύρεις την ωφέλεια».

Ο Όσιος Συμεών ήταν σαν να άκουσε το λόγο αυτό από το στόμα του Θεού και άρχισε αμέσως να κάνει ό,τι τον πρόσταζε η συνείδησή του. Και αυτή, που είναι κάτι θεϊκό, τον παρακι-νούσε συνεχώς στα ανώτερα, έτσι ώστε αύξησε την προσευχή και τη μελέτη του μέχρι την ώρα που άρχιζε να λαλεί ο πετει-νός, δηλαδή μέχρι τα χαράματα. Σε αυτό τον βοηθούσε και η συνεχής νηστεία. Έτσι, ακόμα και πριν φύγει από τον κόσμο, ζούσε σχεδόν ασώματο βίο. Δεν του χρειάστηκε λοιπόν πολύς καιρός, για να εκδημήσει εντελώς από τα ορώμενα και να εισδύσει στα αόρατα θεία θεάματα.

Κάποια νύχτα, λοιπόν, που προσευχόταν και με καθαρό νου επικοινωνούσε με τον Θεό, είδε ξαφνικά να λάμπει άπλετο φως από τους ουρανούς και να κατεβαίνει προς αυτόν. Φώτισε τα πάντα και τα μετέβαλε σε μια ολοκάθαρη ημέρα. Καθώς ήταν και ο ίδιος τυλιγμένος από αυτό το φως, του φαινόταν σαν να εξαφανίσθηκε ολόκληρη η οικία μαζί με το δωμάτιό του, ενώ ο ίδιος είχε αρπαγεί στον αέρα, νιώθοντας σαν να μην είχε καθό-λου σώμα. Κατάπληκτος από το μέγα τούτο μυστήριο κραύγαζε με μεγάλη φωνή το «Κύριε, ελέησον». Καθώς ευρισκόταν μέσα σ' αυτό το θείο φως, βλέπει στα ύψη του ουρανού μια ολό-φωτη νεφέλη, άμορφη και ασχημάτιστη, γεμάτη από την άρρη-τη δόξα του Θεού. Στα δεξιά της έστεκε ο πνευματικός του πατέρας, Συμεών ο Ευλαβής. Έμεινε σε αυτή την εκστατική κατάσταση για πολύ, χωρίς να αισθάνεται, καθώς βεβαίωνε αργότερα, εάν ήταν μέσα στο σώμα ή εκτός του σώματος. Όταν κάποτε εκείνο το φως σιγά-σιγά υποχώρησε, ήλθε στον εαυτό του και κατάλαβε πως ευρίσκεται μέσα στο δωμάτιο.

Μετά από αυτή τη θεωρία ο Όσιος Συμεών ικέτευε συνεχώς το Γέροντά του να τον

κείρει μοναχό.

Αλλά ο πνευματικός του πατέρας τον αναχαίτισε, επειδή ήταν νέος στην ηλικία και έτσι ο Όσιος επέστρεψε στην οικία του θείου του, όπου άρχισε με επιμέλεια να μελετά. Βαθιά εντύπωση απεκόμισε από τα έργα των Αγίων Μάρκου του Ασκητού και Διαδόχου Φωτικής, τα οποία έλαβε από τα χέρια του πνευματικού του.

Κατά το έτος 970 μ. Χ. ο Συμεών επισκέφθηκε τους γονείς του και τους ανακοίνωσε την κλίση του για το μοναχικό βίο. Μάταια εκείνοι προσπάθησαν να μεταβάλουν την απόφαση του μονάκριβου υιού τους. Η απόφαση του Συμεών ήταν σταθερή. Αρνήθηκε εγγράφως την πατρική περιουσία που του ανήκε και κατέφυγε στη μονή του Στουδίου. Λίγο αργότερα μεταβαίνει στη μονή του Αγίου Μάμαντος του Ξηροκέρκου, υπό τον ηγούμενο Αντώνιο, που ευρισκόταν κοντά στη μονή του Στουδίου. Μετά από μία διετία εκάρη εδώ μοναχός, για να φωτίζει όλους τους πιστούς με το φως της γνώσεως, που φώτιζε τον εαυτό του. Όταν μετά από λίγο απέθανε ο ηγούμενος της μονής, ο Όσιος Συμεών χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και με την ευλογία του Πατριάρχου Νικολάου του Χρυσοβέργη (984-995 μ. Χ.) και την έγκριση των μοναχών του Αγίου Μάμαντος έγινε ηγούμενος της μονής.

Ως ηγούμενος ο Όσιος έπρεπε να αντιμετωπίσει πολλές δυσάρεστες καταστάσεις. Όχι μόνο την κατεστραμμένη μονή αλλά προ πάντων το ανθρώπινο στοιχείο. Η μονή παρομοιαζόταν με κατάλυμα κοσμικών και νεκρών σωμάτων. Και η μεν μονή ως οικοδόμημα κατελαμπρύνθηκε, η πνευματική όμως συγκρότηση των μοναχών απαιτούσε πολλές ανυπέρβλητες προ-σπάθειες. Η διδασκαλία του συνάντησε τη μεγάλη αδιαφορία ορισμένης ομάδος μοναχών, οι οποίοι έφτασαν στο σημείο, κατά τη διάρκεια μιας πρωινής κατηχήσεως, να επιτεθούν κατά του Γέροντός τους. Κατά την ώρα της επιθέσεως ο Όσιος «τας χείρας δεσμεύσας προς εαυτόν και εις ουρανόν άρας αυτού την διάνοιαν, επί χώρας άσειστος έστη, υπομειδιών και φαιδρόν ατενίζων προς τους αλάστορας».

Αυτό ήταν αρκετό να αποπλίσει τελείους τους τριάντα εκεί-νους μοναχούς, οι οποίοι επέδειξαν αυτή τη συμπεριφορά. Ο Πατριάρχης Σισίνιος Β' (996-998 μ. Χ.) προς τον οποίο κατέφυ-γαν αμέσως, για να δικαιωθούν προφανώς από αυτόν, εξεπλάγη από τη μανία και το φθόνο των ασύνετων μοναχών και διέταξε να εξοριστούν. Όμως ο Όσιος Συμεών παρεκάλεσε θερμώς τον Πατριάρχη να τους συγχωρέσει.

Ο Όσιος, παρά τα πολλά καθήκοντά του στη μονή, εύρισκε καιρό να γράφει «των θείων ύμνων τους έρωτες», τους «λόγους των εξηγήσεων», τους «κατηχητικούς λόγους», τα «Πρακτικά, Γνωστικά και Θεολογικά Κεφάλαια»,

Δυσάρεστα ζητήματα εναντίον του Οσίου δημιούργησε ο σύγκελλος του Πατριάρχου Μητροπολίτης Νικομήδειας Στέφα-νος. Αφορμή για αυτό ήταν η αγαθή φήμη του Οσίου. Επειδή ο σύγκελλος δεν μπορούσε να βρει στο βίο του Οσίου κάποια κατηγορία, στράφηκε προς το πρόσωπο του κοιμηθέντος ήδη Γέροντός του. Η κατηγορία του συγγέλλου ήταν ότι ο Όσιος υμνούσε τον πνευματικό του πατέρα ως Άγιο. Τελικά έπεισε τη Σύνοδο να διερευνήσει το ζήτημα. Και μετά τη διαδικασία αυτή, όλοι ανεγνώρισαν, εκτός του συγγέλλου, το δίκαιο του Συμεών. Τότε ο σύγκελλος συνεργάσθηκε με μοναχούς που εχθρεύονταν τον Όσιο και έκλεψε από τη μονή την εικόνα επί της οποίας είχε αγιογραφηθεί ο πνευματικός πατέρας του Οσίου μαζί με τον Χριστό και άλλους αγίους. Ο Όσιος διατάχθηκε να προσέλθει στη Σύνοδο, για να απολογηθεί. Και πάλι βρέθηκε αθώος.

Ο Όσιος παρέμεινε επί είκοσι πέντε χρόνια ως ηγούμενος και το έτος 1005 αποσύρθηκε σε ησυχαστήριο στο αντίπερα ερημόκαστρο της Χρυσουπόλεως, που εκαλείτο Παλουκητόν, και ησύχαζε στη μονή της Αγίας Μαρίνας. Στην ηγουμενία τον διαδέχθηκε ο μαθητής του Αρσένιος. Κοιμήθηκε με ειρήνη το έτος 1022.

Η Σύναξη αυτού ετελείτο στη μονή του Στουδίου, στη μονή του Αγίου Μάμαντος και στη μονή της Αγίας Μαρίνας.

(Η λειτουργική μνήμη του την οποίαν καθιέρωσε ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, μετατίθεται από τις 12 Μαρτίου στις 12 Οκτωβρίου επειδή βρίσκεται μέσα στην Μ. Τεσσαρακοστή).

(Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Μάρτιος, σ. 135-140)